

A Szövetkezett Városi Balpárt jelöltjei

I. kerület: Bakó László református lelkész, Wolff Miksa földbirtokos, dr. Dettre János ügyvéd, ny. főispán, Patzauer Sándor gyáriparos, Gombos István szabómester, Berényi Nándor magántisztviselő.

II. kerület: Dr. Valentiny Ágoston ügyvédjelölt, id. Erdős Dezső ny. Máv. felügyelő, Papp József vasmunkás.

III. kerület: Dr. Tóth László ügyvéd, Peternelly József nagykereskedő, Berg János cipésmester, Kéry Béla autófuvározó, dr. Valentiny Ágoston ügyvédjelölt, Hauser Gyula ügynök.

IV. kerület: Bakó László református lelkész, Müller Dezső magántisztviselő, dr. Tóth László ügyvéd.

V. kerület: Dr. Dettre János ügyvéd, ny. főispán, Pásztor József lapszerkesztő, Taussig Ármán ny. Máv. felügyelő, Kis Géza mézársmester, dr. Tóth László ügyvéd, Szokolovszky Gyula kereskedő.

VI. kerület: Dr. Mezei Pál ügyvéd, Kertész József női szabó, Kovács József vasmunkás.

VIII. kerület: Pásztor József lapszerkesztő, Kaksz József kőműves, dr. Szamek Sára orvos, Szűcs Imre gazdálkodó, Zarnóczy Béla gépszedő, Irizs Béla kereskedő.

IX. kerület: Lájer Dezső párttitkár, dr. Dettre János ügyvéd, ny. főispán, Horváth József asztalos.

X. kerület: Gombos István szabómester, Lájer Dezső párttitkár, Parcsetics Mihály asztalos, dr. Kállai Emil ügyvéd, Farkas János kőműves, dr. Szepesi Imre orvos.

XI. kerület: Pásztor József lapszerkesztő, Dáni Ános vasmunkás, Olejnyik József magántisztviselő.

XII. kerület: Dr. Dettre János ügyvéd, ny. főispán, Lájer Dezső párttitkár, Ókrös Lajos kőművesmester, Cserép Ferenc szűcsmester, Török József kiskazda, Kenéz Ferenc ny. vasúti munkás.

XIII. kerület: Dr. Valentiny Ágoston ügyvédjelölt, Laczi György kiskazda, paprikatermelő, Komócsin Illés építőmunkás.

XIV. kerület: Dr. Mezei Pál ügyvéd, Taussig Ármán ny. Máv. felügyelő, Marosán Emil cipésmester.

XV. kerület: Dobóczy József kiskazda, paprikatermelő, dr. Dettre János ügyvéd, ny. főispán, Tölgyesi Ferenc ny. Máv. főfelügyelő, Taussig Ármán ny. Máv. felügyelő, Olejnyik József magántisztviselő, Galiba Imre építőmunkás.

XVI. kerület: Császár Antal földmives, Kazy Ferenc Máv. nyugdíjas, Dobó Miklós cipésmester.

XVII. kerület: Dr. Valentiny Ágoston ügyvédjelölt, dr. Balassa István ügyvéd, Marosán Emil cipésmester, Galiba Imre építőmunkás, Olejnyik József magántisztviselő, Horváth József asztalos.

Ezüst

disztárgyak, evőeszközök,
Schaffhausen órák, brilliás éks-
szerek legelőcsőbban vásárolhatók

BOKOR ékszerésznél, Kelemen ucca 7. Telefon 19-36.

Véres éjszaka Kiszomborban

Két részeg ember meglámádtá Wilhelm borbélymester házát, aki vadászfegyverével leterítette őket

(A Délmagyarország munkatársától.) Kiszombor község lakosságát szombat reggel óta kettős gyilkosság tartja izgalomban. Koromfekete éjszakában szinte pillanatok alatt játszódott le a tragédia, amelynek két halálos áldozata van. Megbolygatott méhrajhoz hasonló Kiszombor, minden ember a véres éjszakáról beszél, az uccákon csoportokba verődve tárgyalják a véres eseményeket, amelyeknek szerintük nem két, hanem három ember esett áldozatul.

Wilhelm György kiszombori borbélymester, aki az ottani vadásztársaság tagja, a pénteki ünnepnapon nagyobb társasággal vadászkiránduláson vett részt. Egész nap vigan folyt a vadászat és mire beesteledett, bő zsákmánnyal, jó kedvvel indult hazafelé Kiszomborba. Este nyolcra járt az idő, amikor éhesen és fáradtan visszaérkezett a faluba és mivel felesége az ünnepekre megszálalt területre utazott, Krausz Miklós vendéglőjébe tért be vacsorára.

Wilhelm egy üres asztal mellé ült, megvacsorázott, ivott egy spriccert és nyugodtan pihente a vadászat fáradalmait. Már régen elfogyasztotta a vacsorát, amikor észrevette, hogy egy másik asztalnál régi ellenségei: László Dezső és Horváth György haragos pillantásokat vetnek feléje. Wilhelm ügyet sem velt rájuk, élvezte a nyugalmat, amelynek azonban hamarosan vége szakadt.

László és Horváth durva megjegyzéseket tettek Wilhelmre, sértegetni kezdték, szidták, ócsárolták a borbélymestert, aki rendre intette őket. Szót szó követett, a két iszákos ember odaállt Wilhelm elé és pofonütöttek:

— Ma még hullaszagod lesz, lacibetgár, legyilkolunk!...

A két napszámosnak olyan fenyegető volt a magatartása, hogy Wilhelm jobbnak látta a távozást, vette vadászfegyverét és az udvarra vezető ajtón eltávozott a kocsmából, hazament a Porgányi-uccában levő lakására. László és Horváth egy ideig várták, hogy Wilhelm visszatérjen a vendéglőbe, amikor azután látták, hogy hiába várják, elindultak utána a lakására. A lakáshoz érkezők bezörgeltek az ablakon, miután azonban Wilhelm nem reagált a barátságtalan jelentkezésre, az ajtóhoz

álltak és követelték Wilhelmot, hogy engedje be őket:

— Nyisd ki az ajtót, kutya, ma ugyanis megdöglés, — ordította magánkivül a két ember.

A helyzet egyre veszedelmesebbé vált. Wilhelm egyedül volt otthon és amikor László és Horváth egyre jobban kezdték fenyegetni Wilhelmot, hogy betörnek az ajtót és végeznek vele, kiszólt, hogy hagyjanak fel tervükkel, mert vadászfegyverével ki fog lőni.

László és Horváth azonban rá sem hederítettek Wilhelm figyelmeztetésére, feszegetni kezdték az ajtót, mire azt Wilhelm kinyitotta, de abban a pillanatban elsülte a kezébe levő vadászfegyvert.

Horváth György jajszó nélkül rogyott össze. A sörétek szívet járták át, azonnal meghalt. László a lövés után Wilhelmre rohant, aki azonban a vontcsövű fegyver ravaszát megegyszer meghúzta és most már László bukott a földre, akinek a sörétek szintén a szívet érték. László is pillanatok alatt kiszenvedett.

A veszekedés és lövések zajára összefutottak a szomszédok és megdöbbenve értesültek a lejátszódott tragédiáról. Wilhelm György a csendőrségre sietett, bejelentette a történeteket. A csendőrség Wilhelmot előzetes letartóztatásba helyezte, majd jelentést tettek a szegedi ügyészre, ahonnan dr. Tompa Gyula ügyész vezetésével bizottság szállt ki a helyszínre és megkezdte Wilhelm kihallgatását, amely a késő délutáni órákig nyúlt el.

A tanúk kihallgatása is folyamatban van, akik egybehangzóan vallották, hogy Wilhelm békés természetű ember, aki senkinek sem ártott, a két áldozat azonban izgága és kötekedő természetű. Az ügyész rendelkezése László Dezső és Horváth György holttestét felboncolták és megállapították, hogy a sörétek mindkettőjüknek szívet járták át és azonnali halált okozott. A vizsgálat még folyamatban van, Wilhelmot egyelőre a szegedi ügyészség fogházába sem szállították be.

Arany függő, gyűrű, lánc

a legrövidebb ajándék. 6 havi részletfizetéssel 250

ROSENBERG, Károlyi u. 1. sz.

En Istenem, jó Istenem...

Irtá: Móra Ferenc

En Istenem, jó Istenem,
Becsukódik már a szemem,
De a tied nyitva, Atyám,
Amíg alszom, vigyázz rád...

Ez volt az a »primitív, gyerekes kis ima«, amivel az Osvát Ernő mártír-lánya elment a »nagy-ágy-«-ba, az édes anyukája után és az édes apukája előtt. Ez volt az utolsó gügyögése, amittel fölzkogott a magyar irodalom összeszorított szája, magános embere, a kritika klasszikusa. akiről Kosztolányi Dezső azt írja, hogy a magyar irodalomnak ezt a századát róla fogják elnevezni.

Valamelyik ujság az első verssort is közölte a rajdalmis riportban. Abból tudom, hogy erről a dadogó gyerekimádságról van szó, amiről még senki se írt se esztetikai, se hittudományi értekezés. Nem is arra való, még a második négy soros strófájával együtt se. Hiszen csak gyerekvers, annak is az aprajából, olyan kis emberbimbók számára, akik maguk se hosszabbak. Engem is tanított ilyenre az édesanyám, mikor még kicsi voltam a Miatyánk-ra, meg az Üdvözlégy-re.

Három angyal fejem felett,
Egyik megőriz engemet,
Másik szememet lezárja,
A harmadik lelkem várja

Hát ebben is elég primitív a művészet, de azért kitartottam mellette még akkor is, mikor már én magam nagyban műveltem a poézist. Csak akkor maradt el tőlem, mikor a kislányomat tanította imádkozni az anyja. S ha én fektettem a gyereket,

akkor két kis kezét az enyémbe bujtatva együtt imádkoztuk az óvodai verset:

En Istenem, jó Istenem...

En sohase lehettem olyan fáradt, hogy ettől fel ne frissültem volna, soha olyan fanyar, hogy ennek édes ízét ne éreztem volna. Mindig bizonyos voltam benne, hogy abban a pillanatban ránk néz, akit Atyánknak szólítunk és nem érhet minket semmi baj azon az éjszakán.

Aztán telt-múlt az idő, a kislány megnőtt, az imádságaink elválasztottak egymástól és csak akkor kerültek megint össze, mikor az unokám pipiske-hangja kereste az utat az ég felé a kis-ágyból:

Enisz-tenőm, jóisz-tenőm...

Ilyenkor elcsöndesedik mindenki a szobában, nemcsak az amugy is lefelé kívánczó öreg fejek hajolnak meg, hanem a fölszegegten hordott fiatal fejek is s most már nemcsak az Atyáisten szíveit érzem rajtuk, hanem minden angyalaiét. Ha már én is odafönt laknék, én bizonyosan minden este leszaladnék egy kicsit gyerekimádságot hallgatni. Persze a jövőre nem jó terveket csinálni, mert nem tudhatja az ember, hogy a mennyi lakáshivatalban milyen meglepetések érhetik. Hanem abban körülbelül bizonyos vagyok, hogy ha az én óráim eljön, én is a Pósa Lajos gyermekimádságával megyek el a nagy ágyba.

Mert tudni kell, hogy ez a fohász is az ő hagyatéka, akit már nem emleget senki, s aki éppen csak két sorban csuszott be a legújabb nagy irodalomtörténeli kézikönyvbe. De a nótái, meg a gyerekversei élnek s valószínűleg nagyon soká fognak élni, éppen, mert a neve elkopik mellőlük. Köszörszakra kerülnek szerző nélkül, mint a népdalok, amelyeknek szerzőségét azért fogjuk rá a népre, mert senki se tudja, ki költötte őket. Mintahogy

egy esztendővel ezelőtt egész irodalma támadt annak a kérdésnek, hogy száz esztendővel ezelőtt ki csinálta a Csere bogár, sárga cserebogár nótát.

Már most erre azt mondhatná valaki, hogy ma már nem veszhet úgy el a költő, mint száz esztendővel ezelőtt. Pedig dehogynem, ma sokkal jobban elveszhet. Erdőben sokkal könnyebb elveszni a fának, mint a pusztán, amelynek egy-két akácát, jegenyét mindenki ismeri. Gyöngyösi István még Dugonics Andrásnak is kedves írója volt, pedig mástól száz év választotta el őket, de ki debektálja ma magát az öreg Dugonicssal, akit alig száz éve gyászolt meg az egész ország? S ki lesz az a ma írói közül, akit még ötven esztendő múlva is olvasnak? Még iskolai muszáj-olvasmány se lesz belőlünk, nemhogy gyönyörűségből olvasnának bennünket a dedunokáink. Nekik majd meglesz a maguk irodalma s azon fognak összeverekedni, hogy íróik közül kit illet meg a halhatatlanság, amely még rövidebb időre szól, mint a mienk, mi utánunk pedig a kakas se fog kukurítani. Legföljebb egy tömegsirt kapunk az utódaink irodalomtörténetében.

Persze azért érhetik meglepetések az embert olyankor is, mikor már nem éri meg őket. Éppen Pósa Lajos rá a bizonyossággal. Valamikor országos bálvány, mikor engem a szívével fiának fogadott, akkor már keserű öreg Marius tulajdon dicsősége romjain. Az emberek az új dalt szeretik és a fiatalok nem szeretik az öregeket, akikről azt hiszik, hogy elfogják előlük a napot. (Kölcsönkenyér visszajár, az öregek is ilyenek voltak fiataloknak és a szilaj fiataloknak is számfűlet fognak mutogatni a hátuk mögött, ha megöregsznek.) A »hazafias költészet« kiment divathóból, az óda szoborleplezési műfaj lett és mikor Pósa Lajos Aradon verset mennydörgött a tizenháromról, a Munkapárt háziköltője vezérverset írt róla